

Teza: nienależyte wykonywanie obowiązków zawodowych

Obwiniony po wypowiedzeniu mu pełnomocnictw procesowych i wezwaniu do zwrotu powierzonych w sprawie dokumentów, nie zwrócił tych dokumentów klientom, gdyż wysłał komplet dokumentów przesyłką za pobraniem kwoty wynikającej z wystawionej przez niego faktury VAT, czym dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego.

Sygn. akt: WO - 118/17

ORZECZENIE

z dnia 21 lutego 2018 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Dariusz Drozdowski

Sędziowie: SWSD Karolina Szał

SWSD Arkadiusz Sawala /sprawozdawca/

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego B. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 lutego 2018 r. sprawy radcy prawnego D. T.

obwinionego o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionego D. T. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie z dnia 26 czerwca 2017 r. w sprawie o sygn. akt OSD/12/17

orzeka:

1. utrzymuje w mocy Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie z dnia 26 czerwca 2017 r. w sprawie o sygn. akt OSD/12/17;
2. zasądza od obwinionego D. T. koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1.200,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

W dniu 20 lutego 2017 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie wpłynęło pismo od Państwa L. i J. K. (1), w którym zwrócili się o pomoc w odzyskaniu dokumentów. Z treści pisma wynika, że Skarżący przekazali radcy prawnemu D. T. dokumenty celem analizy sprawy. Ponadto Skarżący wskazali, że z uwagi na niewywiązanie się z zobowiązań i brak kontaktu w sprawie, którą powierzyli Obwinionemu w dniu 12 listopada 2016 r. wypowiedzieli udzielone obwinionemu pełnomocnictwa. Skarżący podnieśli, że pomimo wypowiedzenia pełnomocnictw i wezwania do zwrotu dokumentów, do czasu sporządzenia pisma nie otrzymali przekazanych Obwinionemu dokumentów.

Obwiniony D. T. w piśmie z dnia 17 marca 2017 r. ustosunkowując się do zarzutów przyznał, że zostały mu udzielone pełnomocnictwa w dniu 29 października 2016 r. przez Skarżących L. i J. K. (1). Obwiniony wskazał, że otrzymał od Skarżących kserokopie dokumentów w pierwszej połowie listopada 2016 r., jednakże nie ustalał ze Skarżącymi

konkretnego terminu sporządzenia pisma w ich sprawie. Obwiniony przyznał również, że w dniu 12 listopada 2016 r. otrzymał mailowo informację o wypowiedzeniu pełnomocnictw, a następnie tą informację w formie pocztowej w dniu 20 listopada 2016 r. Obwiniony podniósł, że próbował się skontaktować ze Skarżącymi celem ustalenia terminu przekazania dokumentów w jego Kancelarii, jednakże jego próby były bezskuteczne. Obwiniony zaznaczył, że chciał osobiście przekazać Skarżącym dokumenty aby uniknąć ryzyka ich uszkodzenia czy wątpliwości dotyczących zawartości przesyłki. Wskazał ponadto, że Skarżący nie kontaktowali się z nim w miesiącach listopad, grudzień 2016 r., styczeń, luty 2017 r. (poza korespondencją z dnia 12 lutego 2017 r.). Obwiniony wskazał, że pismem z dnia 20 lutego 2017 r. wysłał dokumentację, która nie została przez Skarżących podjęta.

Postanowieniem z dnia 30 marca 2017 r. Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w Rzeszowie wszczął dochodzenie dyscyplinarne przeciwko radcy prawnemu D. T. stawiając mu zarzut, iż po wypowiedzeniu mu z dniem 12 listopada 2016 r. pełnomocnictw procesowych przez L. i J. K. (1) i wezwaniu go do zwrotu powierzonych w sprawie dokumentów, nie zwrócił tych dokumentów klientom.

W zeznaniach przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym OIRP w Warszawie w dniu 27 kwietnia 2017 r. Skarżąca L. K. wskazała, że przed listopadem 2016 r. przekazała Obwinionemu dokumenty. W dniu 12 listopada 2016 r. Skarżąca wezwała Obwinionego do zwrotu dokumentów do dnia 18 listopada 2016 r. Drugi raz Skarżąca wezwała do zwrotu dokumentów w dniu 11 lutego 2017 r., zakreślając termin Obwinionemu do dnia 18 lutego 2017 r., jednakże dokumenty nie zostały przez Obwinionego zwrócone. Skarżąca przyznała, że przysłała na jej adres przesyłka od Obwinionego, jednakże jej nie odebrała, gdyż była ona za pobraniem ok. 400 zł a nie umawiała się z Obwinionym na taką kwotę wynagrodzenia.

Podczas przesłuchania w dniu 27 kwietnia 2017 r. przez Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Warszawie Obwiniony D. T. nie przyznał się do zarzucanego czynu, potwierdził pisemne wyjaśnienia oraz dodał, że nie utrudniał odbioru dokumentów ani nie uzależniał wydania dokumentów od uprzedniego rozliczenia. Obwiniony wskazał, że wysłał Skarżącym przesyłkę poleconą za pobraniem oraz zaznaczył, że zależało mu na osobistym przekazaniu dokumentów aby uniknąć zarzutów, iż nie zostały zwrócone wszystkie dokumenty. Nadto Obwiniony podnosił, że były to tylko kserokopie dokumentów, których oryginały były w posiadaniu Skarżących.

Na rozprawie przeprowadzonej w dniu 26 czerwca 2017 r. przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym na podstawie zeznań Skarżących i wyjaśnień Obwinionego ustalono, że Skarżący przekazali Obwinionemu kserokopie dokumentów oraz nośnik pendrive. Skarżący oświadczyli, że Obwiniony miał przygotować draft pisma i przesłać Skarżącym drogą mailową, czego ich zdaniem nie uczynił. W konsekwencji tego Skarżący wypowiedzieli Obwinionemu pełnomocnictwa i zażądali wydania dokumentów (papierowych kserokopii), nośnika pendrive, oryginałów pełnomocnictw udzielonych Obwinionemu. Na rozprawie w dniu 26 czerwca 2017 r. Obwiniony przekazał Skarżącym komplet przedmiotowych dokumentów, a Skarżący pokwitowali ich odbiór.

Jak zostało ustalone na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Obwiniony mimo wyraźnego wezwania przez Skarżących do wydania dokumentów i wskazania przez nich sposobu ich przekazania nie wydał Skarżącym żądanych dokumentów po wypowiedzeniu przez nich pełnomocnictw. Następnie Obwiniony wysłał Skarżącym dokumenty przesyłką poleconą za pobraniem w kwocie 323,00 zł tytułem faktury VAT, uzależniając tym samym zwrot dokumentów byłym Mandantom od rozliczenia usługi.

Przywołując brzmienie przepisu art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego wprost, że radca prawny nie może odmówić wydania klientowi na jego wniosek, po zakończeniu stosunku prawnego, na podstawie którego prowadził sprawę, otrzymanych od niego dokumentów oraz pism procesowych w sprawach, które prowadził, jak również nie może uzależniać wydania tych dokumentów od uregulowania przez klienta należności, Sąd Dyscyplinarny uznał zachowanie Obwinionego za nienależyte i sprzeczne z zasadami etyki.

Wskazując, że zachowanie Obwinionego wypełniało znamiona przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w dniu 26 czerwca 2017 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał winę Obwinionego w powyższym zakresie i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych orzekł wobec Obwinionego karę

upomnienia, mając na uwadze przy wymierzaniu kary rodzaj i wagę popełnionego wykroczenia dyscyplinarnego oraz uprzednią niekaralność Obwinionego.

Obwiniony D. T. pismem z dnia 30 lipca 2017 roku, od powyższego orzeczenia z dnia 26 czerwca 2017 r. wniósł odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w dniu 03.08.2017 r., zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości. Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zarzucając danemu orzeczeniu naruszenie:

- art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, poprzez błędne przyjęcie, iż radca prawny D. T. (obwiniony) odmawiał wydania L. K. oraz J. K. (1) powierzonych mu kserokopii dokumentów, w związku z wypowiedzeniem stosunku pełnomocnictwa, a nadto uzależniał ich wydanie od uprzedniego uregulowania na jego rzecz wynagrodzenia za wykonaną usługę;

-art. 17 § 1 pkt. 2 KPK w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez nie umorzenie postępowania w niniejszej sprawie, pomimo iż zachowanie radcy prawnego D. T. nie wyczerpuje znamion przewinienia dyscyplinarnego, o którym mowa w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radców Prawnych;

-art. 66 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych , poprzez jego nie zastosowanie;

-art. 170 KPK w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka R. M..

Nadto w swoim odwołaniu Obwiniony wnosił o przeprowadzenie dowodów z dokumentów załączonych do odwołania potwierdzających zasadność stanowiska i argumentacji Obwinionego zawartych w niniejszym odwołaniu.

W przedmiotowym piśmie Obwiniony podkreślał, iż na żadnym etapie współpracy ze Skarżącymi nie otrzymał od nich oryginałów dokumentów, a jedynie ich kserokopie, zatem Skarżący byli w posiadaniu oryginałów, wobec tego Obwiniony nie uniemożliwił Skarżącym podjęcia działań w ich sprawie. Obwiniony zaznaczał również, iż nigdy nie uzależniał wydania otrzymanych kserokopii dokumentów od uprzedniego uregulowania przez Skarżących wynagrodzenia za wykonaną pracę, wskazując że w korespondencji zwracał się o kontakt do Skarżących celem ustalenia terminu przekazania dokumentów i rozliczenia finansowego. Obwiniony chciał osobiście zwrócić dokumentację, aby uniknąć ryzyka związanego z ich uszkodzeniem w trakcie przesyłki, dodatkowych kosztów związanych z wysyłką, ale również umożliwić osobiste podpisanie przez Skarżących protokołu odbioru dokumentów.

Obwiniony podnosił także, że kilkakrotnie kierował pisemne prośby do Skarżących o kontakt w celu uzgodnienia terminu odbioru kserokopii dokumentów, jednakże pisma te pozostały bez odzewu.

W swoim odwołaniu Obwiniony dowodził, iż jego zachowanie nie wyczerpało znamion przewinienia dyscyplinarnego o którym mowa w art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, gdyż Obwiniony nigdy nie odmawiał wydania dokumentów, a przeciwnie - wnosił o ich odbiór w siedzibie biura Kancelarii, prosząc o termin spotkania. Powołując się na powyższe, Obwiniony wskazywał, że postawiony wobec niego zarzut jest chybiony i nie znajduje potwierdzenia w dyspozycji normy art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego ani też w orzecznictwie Sądów dyscyplinarnych.

Warto podkreślić, iż pismem z dnia 25.09.2017 r. Skarżący podtrzymali swoje zeznania i stanowisko w przedmiotowej sprawie przedstawione uprzednio w OSD.

Na rozprawie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w dniu 5 października 2017 r. Obwiniony podtrzymał w całości swoje stanowisko zawarte w odwołaniu i wnosił o uniewinnienie. Nadto na w/w rozprawie Obwiniony złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka R. M. na okoliczność tego, że za pośrednictwem właśnie tego świadka próbował bezskutecznie skontaktować się z pokrzywdzonymi aby im wydać otrzymane od nich dokumenty. Niniejszy wniosek Obwinionego poparł działający w przedmiotowej sprawie Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny dopuścił powyższy wniosek i odroczył rozprawę w celu uzupełnienia postępowania dowodowego poprzez przesłuchanie świadka R. M..

Na kolejnej rozprawie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym, która odbyła się w dniu 21 lutego 2018 r., zeznania ustne oraz pismo do akt sprawy złożył świadek R. M..

Podczas w/w rozprawy w dniu 21 lutego 2018 r. Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego wnosił o utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia OSD, natomiast Obwiniony podtrzymał swoje stanowisko zawarte w odwołaniu i wnosił o uniewinnienie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego są przepisy ustawy o radcach prawnych stosowane w związku z przepisami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którym w tej sprawie jest Kodeks Etyki Radcy Prawnego stanowiący załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Na podstawie art. 74¹ ustawy o radcach prawnych pkt 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego oraz rozdziałów I-III Kodeksu karnego.

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W myśl art. 438 pkt 2 k.p.k. orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe przepisy, orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 26.06.2017 r. (sygn. akt OSD/12/17) oraz argumenty podniesione przez Obwinionego w uzasadnieniu odwołania, że w danej sprawie nie zachodzą okoliczności przemawiające za uznaniem jego winy wobec tego, że na żadnym etapie współpracy ze Skarżącymi nie otrzymał oryginałów dokumentów tylko ich kserokopie, a co za tym idzie w żadnej mierze brak kserokopii dokumentów nie uniemożliwił podjęcia działań w sprawie sporu z(...) P. a nadto, że na żadnym etapie jego kontaktu ze Skarżącymi nie uzależnił wydania kserokopii dokumentów od uprzedniej zapłaty a także zeznania świadka R. M. - należy stwierdzić, że ustalenia faktyczne dokonane przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w Rzeszowie nie budzą wątpliwości i wydane przez ten Sąd orzeczenie jest zasadne.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny po uzupełnieniu postępowania dowodowego, uznaje ustalenia OSD za prawidłowe i przyjmuje je za własne. Stwierdzić należy, że ustalenia te są wynikiem prawidłowej oceny dowodów oraz właściwego stosowania obowiązujących przepisów.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów wskazanych w odwołaniu Obwinionego.

Odnosnie zarzutu nr 1 - naruszenie art.64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radców Prawnych, poprzez błędne przyjęcie, iż Obwiniony radca prawny odmawiał wydania Skarżącym powierzonych mu kserokopii dokumentów, w związku z wypowiedzeniem stosunku pełnomocnictwa, a nadto uzależnił ich wydanie od uprzedniego uregulowania na jego rzecz wynagrodzenia za wykonaną usługę.

Zarzut ten okazał się niezasadny.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego, zachowanie Obwinionego, polegające na tym, że po wypowiedzeniu mu pełnomocnictw procesowych i wezwaniu do zwrotu powierzonych w sprawie dokumentów, nie zwrócił tych dokumentów klientom, a także na wysłaniu kompletu dokumentów przesyłką za pobraniem z tytułu faktury VAT, naruszało przepis określony w art. 46 KERP, czym Obwiniony dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego.

Powyższe ustalenia znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w toku przedmiotowego postępowania.

Radca prawny D. T., po wypowiedzeniu mu pełnomocnictw procesowych, pismem z dnia 12 listopada 2016 r. został wezwany przez byłych mandantów do wydania im powierzonej dokumentacji - do dnia 18 listopada 2016 r. na wskazany adres. Wobec nie wydania w określonym terminie dokumentów, Skarżący w dniu 11 lutego 2017 r. wyznaczyli Obwinionemu kolejną datę na dokonanie zwrotu - do dnia 18 lutego 2017 r. Zeznając na rozprawie w dniu 21 lutego 2018 r. świadek R. M. potwierdził podnoszoną przez Obwinionego kwestię, że na prośbę Obwinionego na przełomie 2016 i 2017 roku kontaktował się telefonicznie ze Skarżącymi w celu skontaktowania się ich z Obwinionym w sprawie odbioru przedmiotowych dokumentów, jednakże nawet ta okoliczność nie zmienia tego, że Obwiniony po wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa - w świetle obowiązujących przepisów, miał obowiązek oddać niezwłocznie dokumenty jakie otrzymał wcześniej od Skarżących.

Obwiniony dopiero w dniu 26 lutego 2017 r. wysłał dokumenty przesyłką poleconą na adres skarżących. Przesyłka została nadana za pobraniem w kwocie 323,00 zł tytułem faktury VAT.

Natomiast w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, uzupełnionego w postępowaniu przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym, nie ma wystarczających podstaw do stwierdzenia, że Obwiniony uzależnił wydanie dokumentów Skarżącym od uprzedniego uregulowania na jego rzecz należności za wykonaną usługę. Jednakże jednoznacznie zostało wykazane, że Obwiniony po zakończeniu stosunku prawnego, na podstawie którego prowadził sprawę, wbrew zasadom etyki zawodowej radcy prawnego nie wydał klientom na ich wniosek (przy dwukrotnie wskazanym terminie wydania) otrzymanych od nich dokumentów.

Warto zauważyć, że o ile Skarżący jako klienci radcy prawnego, co zeznał świadek R. M., nie chcieli już więcej spotkać się w okresie po wypowiedzeniu pełnomocnictwa z danym radcą prawnym i oczekiwali na zwrot dokumentów drogą pocztową i mieli do tego prawo, o tyle na Obwinionym jako profesjonalnym pełnomocniku ciążył obowiązek wydania dokumentów Skarżącym wynikający wprost z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Nawet fakt ewentualnego unikania bezpośredniego spotkania przez byłych mandantów Obwinionego nie upoważniał Obwinionego do tego, że wbrew wcześniejszym żądaniom Skarżących przesyłkę z danymi dokumentami wysłał dopiero ponad trzy miesiące od daty pierwszego wskazanego przez Skarżących do zwrotu tych dokumentów terminu.

Powyższe wskazuje, iż zachowanie Obwinionego wypełniło znamiona przewinienia dyscyplinarnego z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stąd należy stwierdzić, że w sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za uznaniem winy Obwinionego w powyższym zakresie.

Nie ma przy tym znaczenia fakt podnoszony w odwołaniu, iż dokumenty, od wydania których uchylał się Obwiniony, stanowiły jedynie kserokopie, a oryginały przedmiotowych dokumentów były w posiadaniu skarżących.

Przepis art. 46 KERP jest związany z wykonywaniem czynności zawodowych z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania. W powyższej normie spenalizowany jest już sam czyn polegający na nie wydaniu dokumentów i uzależnianiu ich wydania od uregulowania płatności. Przepis ten nie różnicuje wyczerpania znamion przewinienia dyscyplinarnego w zależności od tego, czy radcy prawnemu w związku z wykonywaniem zlecenia zostały powierzone oryginały czy też kserokopie dokumentów. W tym kontekście bez znaczenia pozostaje również to, czy nie wydanie przez radcę prawnego dokumentacji związanej z daną sprawą po ustaniu umocowania uniemożliwiło prowadzenie tej sprawy bądź też czy powstała wskutek tego jakakolwiek szkoda po stronie klientów.

W świetle powyższego, nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut 2, w którym Obwiniony podniósł naruszenie art. 17 § 1 pkt. 2 kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez nie umorzenie postępowania w niniejszej sprawie, pomimo tego, iż zachowanie Obwinionego radcy prawnego nie wyczerpuje znamion przewinienia dyscyplinarnego, o którym mowa w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 46 Kodeksu Etyki Radców Prawnych.

Zgodnie z przywołanym przepisem art. 17 § 1 pkt. 2 kodeksu postępowania karnego, którego odpowiednie stosowanie w postępowaniach dyscyplinarnych nakazuje art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, wszczęte postępowanie umarza się, gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, co do zrealizowania przez Obwinionego znamion czynu z art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, należy stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą przesłanki do umorzenia przedmiotowego postępowania, określone w przepisie art. 17 § 1 pkt. 2 kodeksu postępowania karnego.

Nie zasługuje również na uznanie zarzut 3 - naruszenie art. 66 ustawy o radcach prawnych poprzez jego nie zastosowanie.

Zgodnie z przywołanym przepisem, jeżeli przewinienie dyscyplinarne jest mniejszej wagi albo w świetle okoliczności sprawy będzie to wystarczającym środkiem dyscyplinującym radcę prawnego lub aplikanta radcowskiego bez potrzeby wymierzenia kary dyscyplinarnej, dziekan rady okręgowej izby radców prawnych, na wniosek rzecznika dyscyplinarnego, może przestać na udzieleniu ostrzeżenia radcy prawnemu lub aplikantowi radcowskiemu.

Odnosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, należy stwierdzić, że przepis ten nie ma zastosowania w niniejszym przypadku, albowiem odmowa wydania przez radcę prawnego dokumentów związanych z prowadzoną sprawą mimo wniosku klientów stanowi uchybienie obowiązkom zawodowym, uregulowanym nie tylko w Kodeksie Etyki Radcy prawnego, ale również w § 10 ust. 2 Regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego. Postępowanie przez radcę prawnego w ten sposób obniża zaufanie do zawodu w oczach klientów, wobec czego nie można uważać takich zachowań za drobne przewinienie podlegające jedynie ostrzeżeniu dziekańskiemu.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że Sąd Dyscyplinarny, mając na względzie wagę popełnionego wykroczenia dyscyplinarnego, a także uprzednią niekaralność Obwinionego, orzekł najniższą z możliwych kar dyscyplinarnych wymienionych w katalogu art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, tj. upomnienie. W ocenie Sądu Dyscyplinarnego, wymierzona kara jest współmierna do rodzaju naruszonego obowiązku oraz stopnia jego naruszenia.

Mając na uwadze powyższe, przedmiotowy zarzut okazał się niezasadny.

Odnośnie zarzutu 4, wskazującego naruszenie art. 170 kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka R. M., należało uznać ten zarzut za zasadny.

Obwiniony wnosił przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania R. M. - na okoliczność współpracy Obwinionego z klientami, przekazanych mu informacji przez J. K. w przedmiocie współpracy i wykonania prac przez Obwinionego oraz wielokrotnego prośzenia świadka o kontakt z Klientami celem odbioru kserokopii przekazanych dokumentów.

Należy wskazać, iż przedmiotowy wniosek dowodowy miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, dlatego też uzupełniono postępowanie dowodowe przesłuchując na rozprawie WSD w dniu 21 lutego 2018 r. świadka R. M..

Przeprowadzone w sprawie dowody pozwoliły na ustalenie, iż Obwiniony, mimo wypowiedzenia mu pełnomocnictw procesowych oraz wyraźnego dwukrotnego żądania wydania drogą pocztową na wskazany konkretny adres powierzonych mu w związku ze sprawą dokumentów, nie dokonał zwrotu tych dokumentów w określonym terminie.

Następnie obwiniony nadał komplet żądanej dokumentacji przesyłką poleconą za pobraniem kwoty, wynikającej z wystawionej faktury VAT.

Przedmiotowym zachowaniem Obwiniony wypełnił znamiona czynu określonego w art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W odwołaniu Obwiniony wnosił o :

zmianę zaskarżonego orzeczenia OSD OIRP w Rzeszowie z dnia 26.06.2017 r. (sygn. akt OSD/12/17) i uniewinnienie Obwinionego ewentualnie zmianę zaskarżonego w/w orzeczenia OSD i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem uzupełnienia postępowania dowodowego i przesłuchania w charakterze świadka R. M..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny analizując przedmiotową sprawę, oprócz trafnego zarzutu dotyczącego przesłuchania świadka R. M., w pozostałych zarzutach podniesionych przez Obwinionego w jego odwołaniu od orzeczenia OSD - stwierdził ich bezzasadność. Przesłuchanie świadka R. M. potwierdziło, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny prawidłowo ocenił pozostały materiał dowodowy i na tej podstawie wydał orzeczenie, w którym wymierzył Obwinionemu D. T. karę upomnienia.

Mając na uwadze powyższe, Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie z dnia 26.06.2017r. (sygn. akt OSD/12/17).

OSD wymierzając Obwinionemu karę upomnienia słusznie wziął pod uwagę uprzednią niekaralność Obwinionego.

O kosztach postępowania odwoławczego Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł w oparciu o art. 70 § 5 ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz.U. 2016 r. poz. 233 z późn. zm.) obciążając Obwinionego kwotą zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.